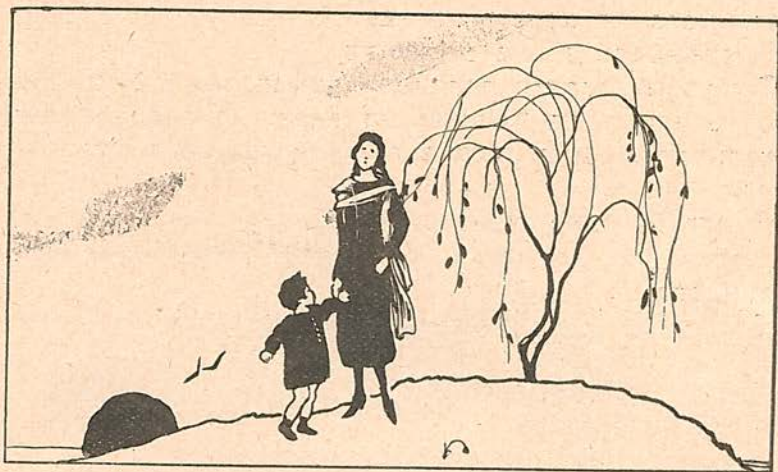

ЕСЕНЬ.

Дете:

Защо небето е притъмнѣло, мамо?
 Защо черни облаци сж закрили слънцето?
 И студени вѣтри вѣятъ?
 Погледай, мила мамо! Погледай и вижъ: —
 На мойта малка брѣзичка листенцата окапахъ.
 Липата е вече съ голи клони.
 И всичкитѣ цвѣтя въ нашата градина слана ослани.
 И тѣ, горкинкитѣ, сж навели главичкитѣ си къмъ
 земята.

И сякашъ, плачатъ? . . .

Погледай, мила мамо! Погледай и вижъ:

И птичкитѣ, що сладко пѣха, и тѣхъ ги нѣма.

И пеперудкитѣ, и свѣтулкитѣ сж избѣгали нѣкжде.

Нѣма ги.

Наведи се, мила мамо, пригърни ме и ми обади:

Защо не грѣе топлото слънце?

Защо повѣхнаха хубавитѣ цвѣтенца?

И защо ги нѣма сладкопойнитѣ птички, пѣстритѣ
 пеперудки и мъничкитѣ златни свѣтулки?

Защо? . . .

Майка:

Ще те пригърна, рожбо мила, и ще ти обадя:

Широка е земята, свидно дете.